Hec eſt quarta Proſa huius ſecūdi In qua phi

loſophia probat Boetio non eſſe conquerendum de fortuna propter preſentia bona quæ ſibi dereliquit. Et primo Boetius confitetur ſe fuiſſe fœlicem deplangens præſentem infœlicitatem. Secūdo phīa oſtendit ipm̄ eſſe fœlicē in pn̄ti ibi. Sed ꝙ tu.

Proſa Quarta

.s. phia
Vm ego: vera inqꝫ cōmemoras.
a
O virtutum omniū nutrix nec
.i. negari — felicitatis
inficiari poſſum proſperitatis mee velociſ-
receſſum — .s. me pteritam pſperitatem
ſimum curſum. Sed hoc eſt quod recolen-
b — anxiat
tem vehementius coquit. Nam in omni
aduerſitate fortunę infœliciſſimum genus
c — .s. et iam nō eſſe
eſt infortunij fuiſſę fœlicem. ¶ p Sed

a O virtutū omniū nutrix. Philoſophia dicit nutrix omnium virtutum: quia omnis virtus cōſiſtit ī medio. mediū nō attingitur niſi recta ratione: quę recta ratio eſt ſapientię & philoſophię. Item cū philoſophia diuidatur in practicam & ſpeculatiuam ipſa inducit prudentiam que eſt recta ratio agibibilium ex. vi. ethicoꝝ. Prudētia autem colligata eſt omnibus virtutibus. ex eodem. vi. propterea philoſophia dicit nutrix omniſt virtutū.

b Vehementius coquit. Recordatio preteritę fœlicitatꝭ coquit hominem. Ideo dicit Seneca. lxv. Epiſtola. Illud agamus vt iocūda nobis fiat amiſſorum recordatio. hoc autem contingit cum animus preparatus eſt ad amiſſionem eorum.

c Infortunij. Duplex eſt infortuniū. Quoddam continuū. aliud interpolatum ſiue diſcontinuum. Primū infortunium eſt fœlix. Secundum eſt infœliciſſimum Infortuniū eīm continuum ex cōſuetudine minus nocet. Quia dicit Seneca in libro de tranquillitate animi. Tolerabilius eſt bona nō acq̄rere ꝙꝫ acquiſita amittere. Ideoqꝫ letiores videbis quos fortuna nunꝙꝫ reſpexitqꝫ quos deſeruit. Item dicit in libro de conſolatione filij Elię. Vnum habet bonum aſſidua infœlicitas: ꝙ illos indurat quos vexat. Infortunium aūt diſcōtinuum eſt cū aliqs mutat de aduerſitate in ꝓſperitatem: & iterꝝ de ꝓſperitate in aduerſitatem & tale eſt infœliciſſimū genus: quia ſępe deijcit hoīeꝫ ī deſperationē. Vn̄ Samariēſis alꝭ paupꝝ Henricus. O bona proſperitas vbi nūc es: nūc mea verſa ē. In luctū cythara fit lacrimoſa lyra. O mala dulcedo ſubito q̄ ſumpta venenas. Queue recōpenſas mellea felle graui. (Ordo) Tum ego inqꝫ: O nutrix omniū virtutum cōmemoras vera nec poſſum inficiari velociſſimum curſum mee proſperitatis. ſed hoc eſt q̄d coquit vehementius recolentem. Nam in omī aduerſitate fortunę infœliciſſimum genus infortunij eſt fuiſſe fœlicem.